

POSTANOWIENIE

Dnia 27 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa Z. L.
przeciwko G. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością Spółce Komandytowej z
siedzibą w G.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 27 kwietnia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 14 kwietnia 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagań przewidzianych w tym przepisie może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi

kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Skarżący powołał jako przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego i oczywistą zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.).

Zagadnienie prawne w ocenie skarżącego dotyczy braku skutków przerwania biegu przedawnienia kolejnego zawezwania do próby, natomiast oczywistą zasadność skargi skarżący upatrywał w wadliwej ocenie tego zdarzenia prawnego przez Sąd jako czynności przerywającego bieg terminu przedawnienia. Taką konstrukcję przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania cechuje logiczna sprzeczność. Nie jest bowiem możliwe występowanie istotnego zagadnienia prawnego przy jednoczesnej oczywistości naruszenia w sposób elementarny tych przepisów w związku z którymi ma wystąpić zagadnienie prawne.

Zauważa się, że zagadnienie formułowane przez skarżącego było już przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego, który wskazywał, że zawezwanie do próby ugodowej jest czynnością przerywającą bieg przedawnienia, jeżeli stanowczo nie ustalono, że przedsięwzięto ją bezpośrednio w innym celu niż wskazany w art. 123 § 1 pkt 1 k.c. (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 28 stycznia 2016 r. III CSK 50/15 i z dnia 19 lutego 2016 r. V CSK 365/15). Tę okoliczność Sąd Apelacyjny poddał ocenie i z przeprowadzonych dowodów wnioskował, że nie było podstawy do przyjęcia, iż drugie wezwanie do zapłaty powód złożył w innym celu niż dochodzenie roszczenia. W takiej sytuacji procesowej konstruowanie zagadnienia prawnego ocenić należy jako bezprzedmiotowe.

Również zagadnienie drugie trudno poczytać za istotne w rozumieniu powołanego przepisu, skoro ciężar dowodu w znaczeniu materialnym obciąża tego, kto z danego zdarzenia wywodzi skutki prawne, a czym innym jest obowiązek procesowy dostarczania dowodów na poparcie swoich twierdzeń.

Ocena twierdzeń skarżącego w aspekcie przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie uzasadnia wniosku o takiej nieprawidłowości wyroku, iżby można było przypisać mu znamię orzeczenia nielegalnego, bo sprzecznego z elementarną wiedzą prawniczą.

Zważywszy na powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z § 2 pkt 6 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz.1804).